

avant...!

òrgan de la joventut comunista ibèrica

figueres, 10 de març del 1937 - número 13

redacció: joaquim maurin, 8

el pastor

Etimològicament parlant el pastor és un ser passiu, bonatxò, que és cuida exclusivament i amb molt d'interés, del ramat que se li confia. Els hi tria els bons claps d'herba fresca i si alguna ovella s'esgarria encara que sigui mitjançant el còdol llençat amb la fona, la fa tornar al bon camí.

En política el pastor també acostuma ésser una figura que exterioritza físicament un aire de bon minyó però, en aquest aspecte, resulta que en l'intimitat de secta el pastor és el que mana autoritariamente, el que exigeix, és, en fi, el censor de tots els actes que puguin cometre, sense assessorament previ, els afiliats.

Ací a Figueres no hi ha dubte que existeixen pastors ben destacats. Aquesta afirmació no la fem pas gratuïtament. Els fets ultimament succeïts ens donen base sòlida per mantenir-ho on calgui.

Fa uns dies que se'ns va invitar a una reunió en la qual varen assistir-hi delegacions de tots els partits polítics i organitzacions sindicals, amb les corresponents joventuts, per tenir un canvi d'impressions per tal de veure si era possible establir un pacte de caràcter local a fi i efecte d'actuar coordinadament, deixant de banda perjudicis partidistes, i amb el desig de donar consistència i vigor al front antifeixista.

Va discutir-se, llargament, en un ambient molt seriós i recomenable, arribant-se a un acord i donant la conformitat a unes conclusions de caire general i local, que devien presentar-se al Consell Municipal perquè aquest elevés, unes, al Consell de la Generalitat de Catalunya, i les altres les portés a la pràctica.

Al dia següent convocats per signar el pacte i les conclusions, tot havia canviat. Hi ha qui es desdium del que s'havia acordat. El pastor ja havia entrat en funcions.

Ultimament s'ha repetit el mateix cas al Consell Municipal. Les Joventuts Revolucionàries presenten unes conclusions, es discuteixen, algunes s'aproven totalment, altres es modifiquen. Públicament i per unanimitat s'acorda portar a la pràctica les que afecten a la localitat. Es tracta de regularitzar la marxa de les cases de prostitució—per acabar amb els escàndols,—de què es deixi de ballar—mentres al front es maten—etc.

Però el pastor se'n entera, els crida i els hi diu: Que heu fet, us

full setmanal

rectifica, que rectificaràs

Els figuerencs tenim un Consell Municipal que no ens el mereixem. Som indignes d'ell. Resulta que el nostre Consell Municipal, des de que es va constituir fins avui dia s'ha passat el temps acordant coses, rectificat els acords, i tornant a rectificar els acords rectificats

Naturalment, i nosaltres ho entenem així, quan més rectificacions hi hagi millor i més rectificats sortiran els acords finals.

Per tant—i encara que això resulti força incomprendible—més gran és el nostre Consell Municipal.

Però—sempre hi ha un però—després de la darrera rectificació—la darrera fins a dimarts a la tarda—el nostre Consell Municipal ha acordat rectificar la conducta seguida fins ara i no fer cap més rectificació

Això, naturalment, presentarà moltes dificultats.

Tantes que, nosaltres amb tot i la nostra confiança il·limitada amb la capacitat creadora i organitzadora del Consell Municipal no creiem que s'arribi a portar a la pràctica.

Illavors—si això no pot ésser—hauran arribat a la conclusió final i s'hauran de prendre solucions extremes.

Nosaltres, els de la J C I, presentem aquestes dues:

1.ª *Que vagin al Consell Municipal els elements que des de fora del Consell són els que dirigeixen la vida d'aquest.*

2.ª *Si això no és possible que es reunixi en sessió pòstuma el Consell Municipal i que acordi no prendre cap més acord.*

Així potser aquest darrer acord no sera rectificat

PALLAC.

heu deixat clavar la llufa! Cal rectificar immediatament.

I, una convocatòria de sessió extraordinària, i sense la més mínima causa que ho pugui justificar, els acords presos el dimarts queden sense efecte el divendres. Que visqui molts anys la democràtica (?) llei de majories.

El pastor ja està satisfet. Les mesures per crear l'ambient de guerra que tanta falta fa a la reraguarda, s'aplicaran quan els aucells negres del feixisme descarreguin damunt la població indefensa la seva metralla criminal.

I tothom content. Mentres tant anem aprenent a marcar el pas. Anem aprenent a córrer. Que prou falta ens pot fer.

Sembla talment indispensable la disbauxa, l'alegria sacrílega, la carn de femella tendra, el vici tot. Hi ha gent interessada en fer oblidar cabòries. Balleu, jugueu, cardeu

Així el poble continua amb el cervell emboirat i a l'ombra, solapadament, els oportunistes, els professionals de la política, van preparant l'hecatombe.

la petita burgesia

III

aspecte agrari

La petita burgesia del camp composta de petits propietaris i arrendataris en els seus diferents aspectes constitueix una força important a Catalunya. Aquesta força cal valoritzar-la degudament i dirigir-la amb encert, en concordància amb la seva mentalitat, si és que volèm enganxarla al carro de la revolució.

El nostra camarada Maurín, després de fer les tesis demostratives a la llum del marxisme, deia, «la nostra revolució és democràtico-socialista», i en la paraula democràtica es referia, principalment, en l'aspecte agrari de la nostra revolució. Ara, després de uns quantos mesos de lluita i de revolució al camp amb certs assaigs premiaturs de col·lectivització, l'àmplia visió del gran teòric marxista espanyol que era Maurín, ve a donar-nos, i jo crec que en la pràctica donarà cada dia més, la raó.

L'home del camp, fins que el socialisme manumissor no el posi en iguals condicions de vida que la ciutat estarà, com està, una fase atrasat respecte l'obrer industrial.

La revolució al camp, per ésser eficaç, ha d'ésser, sinó en el fons en la forma, democràtica i empalmar-la amb la socialista de la ciutat. La característica de vida, l'ambient en que viu l'home del camp fa que sigui

extremadament individualista en el sentit material, egoista, del mot Llançar-lo de cop i volta i d'una manera forçada a la col·lectivització, tan si se una modalitat obrera com petit burgesa, és conduir-lo a una desmoralització i a una intransigència que s'oposarien a la marxa revolucionària.

Per altra part, col·lectivitzar el camp emprant sistemes de treball primitius no reporta tampoc cap profit material ni econòmic. El camp ha d'ésser industrialitzat o mecanitzat per treure'n un rendiment positiu i per això cal primer posar l'obrer de la ciutat en marxa cap una economia socialista i quan aquests obrers puguin procurar els utilitats necessaris al camp serà quan podran organitzar-se amb èxit les col·lectivitzacions camperoles. Després seria el moment, tal com recomana Engels, que per la demostració i pel convenciment anirien a incorporar-se a la economia socialista les masses del camp.

Els partits reformistes i petits burgesos, però, s'aprofiten de raonaments semblants per imposar-nos un concepte petit burges del problema del camp tractant de reduir-lo als motllos estrets d'una reforma agrària i deixant en peu el funest principi de la propietat privada. La política pairal de la caseta i l'hortet és la que bull encara en el magí d'aquests homes.

La terra, llevat de casos que voluntàriament vulguin anar-hi o be de grans propietats que tenen ja els utilitats necessaris per treballar-les en conjunt, no pot ésser col·lectivitzada però si socialitzada entenent per socialització el principi de que la terra no és propietat d'aquest o d'aquell altre sinó que perteneix al conjunt del poble espanyol. L'obrer assalariat del camp ha de desaparèixer donant-li terra i el que necessita per treballar-la però no en propietat sinó en usdefruit creant així un productor, i no un petit burges, que serà materia prima per a futures col·lectivitzacions camperoles. D'aquesta manera la revolució camperola serà democràtica en la forma però no en el fons sinó que serà socialista col·laborant així eficaçment en la construcció de la ruta que han de seguir els destins de la Humanitat.

Parcel·lar la terra i donar-la en propietat creant al camp una enorme massa de petits burgesos, és una solució que a més d'anticientífica és políticament funesta.

Es anticientífica perquè adoptar com a sistema permanent l'individualisme i la petita propietat de la terra és estancar el progrés, doncs impossibilita utilitzar les màquines i la tècnica cada vegada més perfecta.

Es políticament funesta perquè enlloc de crear una nova classe que despullada de tot sentiment egoista pugui germinar-li un pensament evolutiu cap a futures realitzacions més àmplies d'una nova societat, es crea una classe amb uns interessos creats, amb unes aspiracions limitades faltades de perspectives sense altres ànsies creadores que les que satisfacin els propis interessos familiars. Si les aspiracions són més elevades el règim de propietat privada les convertirà en aspiracions burgeses fent resurgir una massa reaccionària que portaria la revolució al fracàs.

Aquest sistema ha estat ja assajat per polítics reformistes i petits burgesos en la majoria de nacions europees i amb lleis més o menys radicals, entre elles Alemanya llei de 1919, Àustria lleis de 1918, 19 i 25, Hongria, Estònia, Txecoslovàquia, Letònia, Rumania etc. Els resultats a la vista. La majoria d'elles son o van en camí d'un règim de força.

En els moments actuals la petita burgesia tan en l'aspecte polític com econòmic - industrial - comercial i

agrari ha de deixar pas a la classe obrera.

Les revolucions per triomfar han d'assentar-se sobre terra ferma que impossibilita que caiguin per manca

de basament. I, aixó ho aconseguirem destruint totes les causes i tot vestigi reaccionari i assentant-la sobre la força incommovible de la classe treballadora.

LICH

ejército obrero

Viene insistiendo la prensa de nuestro Partido en la necesidad de formar un Ejército Popular Revolucionario.

Un ejército Revolucionario que se pueda oponer, con ventaja, al que disponen nuestros enemigos.

Es indispensable la rápida formación de éste ejército proletario, consciente de sus actos y como tal, disciplinado por convicción. Un ejército entusiasta y capaz de todos los heroísmos imaginables, pues será un ejército de clase que luchará por un ideal y para lograrlo no escatimará voluntad, ni sacrificios; un ejército cuyos mandos, exclusivamente técnicos, serán controlados por las organizaciones obreras; un ejército al servicio del pueblo. Eso será el EJERCITO ROJO.

¿Porqué no se impone nuestra consigna?

Sencillamente, porqué hay quien defiende y lo que es peor, intenta crear un ejército sin contenido político, igual al interior al 19 de Julio pero para ilusionar y satisfacer a los incautos, contará con su correspondiente Comisario Político. "nonbrado por el Gobierno".

Nosotros no podemos estar conformes, pues prevemos el peligro, ya que el ejército formado de esta manera, puede servir, dirigido por cualquier minoría audaz, para imponer al pueblo una dictadura de partido.

Por experiencia sabemos lo que dá de sí un ejército «apolítico». Estamos convencidos, igualmente por experiencia, que en los cuarteles si no se hace política revolucionaria, por los individuos, los oficiales la harán reaccionaria. Y la harán reaccionaria porque se vuelve a confiar el «mando» a los antiguos oficiales que no se distinguieron, precisamente, por sus simpatías hacia la clase trabajadora. Repito, se les confía «el mando» escudándose, claro, en la falta de técnicos; pero la realidad nos dá dolorosas pruebas del efecto

de tal medida: Toledo, San Sebastián, Málaga... que tal vez con menos técnicos y con más voluntad aún serían nuestras estas ciudades.

¿Qué se pretende? Acaso no son bastantes lecciones?

Sin duda se pretende ganar la guerra con una dirección indiferente o contraria al espíritu revolucionario que anima a las masas.

Primero ganar la guerra, nos dicen; pero los hechos nos demuestran que así no se puede ganar la guerra. ¿Cuanto no se ha criticado a la República, y a eso debe su fracaso, el haber dejado en los puestos directivos a los que habían servido fielmente a la Monarquía?

Se decía que era una monarquía con el nombre de república.

Pues ahora seguimos el mismo camino... a pesar de estar en período revolucionario.

Estas reincidencias en los mismos errores hacen pensar en la inconsciencia o lo que no quisiera creer, en la mala voluntad de los que pudiéndolo evitar nada hacen porque no se vuelvan a repetir estos hechos.

Aún los fracasos podrían disculparse si comprendiendo el aviso se sabe y se quiere reaccionar a tiempo.

CLAUDIO BORJA.

A LA U. R. S. S.

"EXERCIT ROIG"

A IBERIA

"EXERCIT REVOLUCIONARI"

Avui fa 14 anys que la sang generosa d'un destacat dirigent proletari, purificava un carrer de Barcelona.

Les bales mercenàries dels assassins del Sindicat Lliure, ens robaven la valuosa vida de Salvador Seguí, conegut popularment pel "Noi del Sucre".

Els nostres enemics seculars prou saben sempre el que fan. Quan apareix un company de visió clarivent, el temen i procuren ràpidament desfer-se'n.

El record d'aquest crim hauria de servir perquè els obrers compenguéssim el veritable significat de la lluita de classes.

Mentres existeixin explotats i explotadors no podrà haver-hi pau ni tranquil·litat.

Per això, nosaltres, treballadors conscients, defensem la consigna justa d'aprofitar les actuals circumstàncies, que ens hem guanyat amb tot braó, per acabar definitivament amb el règim burgés i implantar una societat sense classes, la única que pot donar satisfacció als anhels dels productors.

Aquest setmanari es ven a les llibreries:
BATLLOSERA i CANET i al nostre local social,
JOAQUIM MAURIN, 8.

sagetes de la j. c. i.

Ja només som nosaltres els que mantenim la bandera roja. Els del P. S. U. C —i han fet molt ben fet—l'han substituïda per una de tricolor, la mateixa que clavaren els moros al cim d'Oviedo, per l'Octubre del 1936. Nosaltres, la nostra no la retirem. En plena revolució proletària, són les banderes proletàries —la nostra i la vermella i negra— les úniques que poden existir.

* * *

A més d'aquestes raons—i de què el 19 de Juliol eren les nostres les úniques a ésser hi—fa una mica de gràcia això de voler guanyar la guerra, només perquè hi ha una bandera sola. Perquè, per exemple, els antics *tercios* espanyols tenien cada un una bandera, i no es pot pas dir que no anessin endavant. El mateix passà durant la guerra europea en els exèrcits aliats i també guanyaren la guerra. A més, a Màlaga hi havia bandera única...

* * *

No. El mal no ve pas de tantes banderes. Els editorials de la Soli han estat una mica, només una mica explícits sobre aquest assumpte. Les covardies i les desercions han estat a l'ordre del dia.

I precisament en aquells que més alts càrrecs ocupen.

* * *

Les dones dels homes que no volen donar la cara, continuen la campanya del rumor. A la plaça, al mercat, a la peixeteria, s'exerciten en la difamació i la calúmnia.

Recomanem a les nostres companyes que no mirin prim. Apallissar-les i a la farmàcia. Es el millor sistema, amb aquesta mena de gent.

* * *

Estem fent una revolució d'allò més deliciosa. Mentre hi ha oficis que cobren 80 i 90 pessetes cada setmana, els mestres de Figueres no poden pagar la fonda. Cobren—els treballadors de l'ensenyança,—45 duros al mes,—encara!—i en paguen 47 de fonda.

Compteu i suposeu: els ànims dels

mestres i la manera que poden ensenyar.

* * *

L'legim que el proper dia 14 serà la data de la Joventut. D'aquesta Joventut que fa l'instrucció per la Ramba i el front de la qual va desde els catòlics fins als stalinistes.

Es faran festivals—diuen els programes.— Nosaltres recomanariem —per complaure a tots els adherents que es representessin els pastorets. Molts d'aquest front ja els han interpretat.

* * *

L'Esquerra té gent per a tot. Encara no ha sortit del Consistori el ciutadà Coronas, ja hi ha posat el no menys ciutadà Serra Ustrell.

El coneixeu? No. Nosaltres tampoc.

Però els que el coneixen ens han assegurat que el 6 d'Octubre s'estigué una setmana molt a prop del llit. Fins i tot hi ha qui diu a sota.

* * *

Nosaltres això no ho creiem. Però assegurariem que aquest xicot—és molt jove, compreneu?—no el vàrem veure en tot el mes de Juliol. Ni els d'Agost i Setembre.

Res, és un dels molts valors desconeguts.

* * *

I ara que parlem de valors, parlarem una mica del Conseller Ubanell. Aquest però és un valor conegut. I ben conegut per cert. L'home és dels més actius que corren. El veurieu a per tot, amb la seva granota. Assamblea de Camperols, l'Ubanell. Assamblea de soldats, l'Ubanell. Assamblea d'intellectuals, l'Ubanell.

A l'hora de cobrar del Consell Municipal, l'Ubanell.

I hi ha qui diu—i ho sap del cert—que l'hora de no pagar, l'Ubanell també hi és.

* * *

Perquè—s'ens ha ficat al cap aquest nom—el ciutadà Ubanell es molt eixerit. El dia—memorable, per cert—en

que van tenir aplicació els efimers decrets del nostre conseqüent Consell Municipal, el conseller Ubanell anava ja d'una banda a l'altra dient que no tanquessin els cafés perquè allò es *rectificaria avui mateix*.

El que hem dit, l'Ubanell és un valor. Una descoberta. Un gran home.

* * *

Però, com tots els grans homes, té una falla. I greu, per cert. Es fica molt sovint el P. O. U. M. a la boca. I hi ha coses que es fiquen a la boca i després s'han d'escupir. Comprén el ciutadà Ubanell? Per això li preguem—preguem, repetim—que a's nostres companys els deixi tranquils. Que quan s'és fora n'hi ha molts de valents..

I que perdoni, el conseller, el gran conseller, Ubanell.

* * *

2 on Concurs d'Avant!

Quin conseller és el que més s'assembla amb un protagonista de *Tarzan de los Monos*, que no és pas precisament en Buster Crabbe ni en Jonhy Weissmuller?

* * *

El nostre Consell Municipal, imposa un respecte grandíols. Figureu vos que fins i tot les Societats recreatives—que no son pas gens bèl·liques—hi han anat amb imposicions, afirmant que elles fan el que els hi dona la gana, i que les ordres del Consell Municipal no pinten res. Aconseilem al Consistori que prengui un reforçant.

* * *

Com ja hem dit més amunt el nostre Consistori és d'allò més conseqüent. Aprova el dimarts unes ordres, i al cap de 72 hores les anul·la. Però els més conseqüents són els de la minoria de l'Esquerra, que no so's les anul·larien, sinó que com deia el conseller Ubanell, ell ho deixaria tot obert. Naturalment fins les cases de prostitució, a les quals dit sigui de passada hi ha alguns Consellers aficionats. Deu ésser perquè els hi facin rebaix, afirmava un envejós, el dia de la sessió *rectificadora*.

Segons la Soli, els del P. S. U. C. s'emportaven l'altre dia del diposit de material de guerra, 12 tancs.

Ara ja entenem el cartellet aquell d'en Martí Bas. Volia dir Robeu tancs, tancs, tancs...

* * *

Hi ha però qui diu que era un militant del P.S.U.C. que no havent pogut fer els 12 tancs setmanals que ha de fer cada militant—en toquen dos per dia—els anava a buscar on els trobava.

Aquests stalinistes, són ben innocents, tanmateix!

* * *

I ara que parlem del P.S.U.C., ens vol dir el conseller d'abasteixements que podem menjar, nosaltres.

Perquè amb la carn, no podem ni somniar-hi. El ra, és carot. I ara la llet també s'ha apujat.

Trobem que ja es massa llet, aquesta!

* * *

I van les últimes sagetes.

El nostre ancià col·lega «Empordà Federal»—que ja pública més d'un article a la setmana s'enfada per aquella carta del front i amb negretes i tot ens demana—ja demanen ara!— que hi fem a la reraguarda.

* * *

Es clar. El nostra ancià col·lega voldria que ens en anessim tots cap a matar moros al front i així ell tindria les mans lliures per fer i desfer. Doncs bé que s'apunti l'ancià col·lega que hi fem a la reraguarda.

1.er Denunciem a la classe treballadora les manobres contrarrevolucionaries dels amics d'Empordà Federal.

2.on Procurem forjar la nova Societat que anhelavem els que lluitavem el 19 de juliol i de la qual no en sap res l'ancià aquest.

3.er Els preparats, i els no preparats sempre que han calgut homes a la costa hi hem anat, i no hi hem vist cap=absolutament cap—de's que escriuen al col·lega vell.

S'ho ha apuntat!

* * *

Doncs que s'apunti també el que no fem, perquè ens ho priva la nostra dignitat de revolucionaris conscients. (Que en saben d'això a l'Empordà Federal?)

1.er No fem tasca contrarrevolucionària.

2.on No alliberem feixistes.

3.er No fem òmnibus per alliberar militars que encara es tornen a sublevar.

* * *

I nosats a preguntar.

Que s'ha fet d'aquella bandera de seda i de llaços que hi havia exposada als magatzems Puig-Paris, i que al front de l'heroica columna Alt Empordà, havia d'atoritzar als feixistes d'Aragó?

Ens pensem que ja és arnada.

* * *

No la gran columna, sinó la bandera. Però suposant ja allí on és la bandera, preguntem també.

O:1 és la columna heroica?

A la millor és la que fa l'instrucció per les Rambles.

* * *

Nosaltres, ancià col·lega, sense llaços, sense brodats, vam fer sortir una centúria. Portant al davant un drap vermell. Un drap vermell que és la representació de l'alliberació del proletariat. Un drap vermell per al qual—ens trobeu ximpls, ancià?—tots els militants del P. O. U. M. donarem, si cal, la vida.

a les dones

figuerenques!

COMPANYES:

Totes voldriem que s'acabés prompte aquesta odiosa guerra, que té per fronts: Madrid, Aragó, etc. Mentrestant perquè no procurem que ací, a la reraguarda, hi hagi quelcom de pau?. Es possible que mentre pares, fills, companys i germans; d'algunes dones de la localitat, batallon i moren al front, nosaltres semblim que juguem a veure qui farà més mal amb la llengüa?. No pot ésser que cada u és cuidi del seu i deixi en pau al veí?. Perquè hem de gaudir criticant als dirigents locals i als seus familiars, amb tanta rabia i despit?.

Jo us demano que tinguem més germanor i que les coses quan no és saben del cert, és callin. Si és fan maliferes no som precisament nosaltres qui tenim de censurar-ho, puix ja hi ha qui se'n cuidarà i tindrà especial interès en que tot rullí bé.

Aquestes desgraciades, incultes i ba adrerres, que no saben fer altra cosa que passejar-se tot el malí per la plaça, primer amb l'hortelana, després amb la que ven gallina, més tard amb la venedora de fruites, etc; criticant a tort i a dret, no pensa, si realment és antifeixista, que és fa mal ella mateixa i als seus, perquè fer aquesta campanya és donar ales al odiat feixisme, ara si és que ella és del color de la sang negra i verinosa, llavors... però, no, pensi que si entressin a Catalunya—que no serà—tota la manada de llops que ajuden a Franco, el gran assassí, tant rehiem les unes com les altres. Per tant les que siguem conscients del que passa, hem de procurar, costi el que costi, que almenys lluny del front hi hagi pau, i no hagim de pensar que en cada persona que et parla hi pugui haver un enemic.

Per la tranquil·litat del poble i esperant la prompte victòria dels nostres, unim-nos!, i deixem de banda rencores i envejes personals. Unicament així podrem anar bé i serà en benefici de totes.

Ros

avant! en passar a ésser l'Organ de la Joventut Comunista Ibèrica de l'Alt Empordà, mantindrà sempre ben alta la bandera de la Revolució Social, i es transformarà en el setmanari combatiu que exigeixen els moments actuals, i que reclamen els interessos de la classe treballadora de Figueres i de la comarca.

la voz del frente

Nos acordamos que León Blum publicaba en «Le Populaire» de París, el periódico del cual era director, un artículo ante el crimen que cometió la S. de N. en el conflicto italo-etíope. Decía así: «No se puede leer la resolución del Consejo sin que el corazón se oprima, sin que el rubor acuda al rostro. Ni siquiera condena la S. de N. al agresor. Lo que se ve entre líneas es una confesión de impotencia y la aceptación del hecho consumado. La S. de N. da a entender a Abisinia que no tiene ya que contar con ella. Ginebra se atiene al juicio de Dios. Todo se abandona al destino».

La anarquía que se refleja en el alma de Blum, a raíz del atropello de Italia a Etiopía, y que la «caterva de bandidos imperialistas» como tildaba Lenin a la S. de N. no quiso evitar, se nos antoja que ahora en cambio, su alma, ya no conoce la amargura, a pesar de que los abisinios luchaban por la independencia de su patria y ahora nosotros luchamos por la independencia y la emancipación del proletariado mundial. No sabemos si el viejo socialista ya no tiene rubor de tanto gastarlo en el conflicto italo-etíope, ni si le queda en su alma, un poco de amor al trabajador, más debemos creer que también lo ha gastado de tanto oprimirse el corazón.

Sin embargo deja que impunemente los fascistas capturen barcos, la aviación ametralle a mansalva viejos, mujeres y niños y que los buques piratas y extranjeros desembarquen a sus anchas todo el material y hombres necesarios, para asesinar al pueblo trabajador y por último, se aviene con gran regocijo al control de fronteras y al cese de voluntarios para la Revolución, cuando sabe que tal pacto sólo beneficiará a los fascistas, los cuales desafiando y poniendo vergonzosamente a raya a todos los Estados democráticos y riéndose del control, van desembarcando tranquilamente hombres y material. Y ahora nos preguntamos ¿es que el viejo Blum les ha tomado miedo a los fascistas?

¿es que es más fascista que ellos? ¿verdadamente, si nos preguntaran a nosotros, nos veríamos en un futuro, solo, eso sí, contesta-

ríamos que estamos seguros de que a Blum a pesar de todos sus lloriqueos en el conflicto italo-etíope, le ha cogido más miedo a la revolución que a Hitler y a Mussolini, a juzgar por el abandono en que deja al proletariado español.

Los camaradas de La Escala de la Bandera «Rosa Luxemburgo».

Avanzadilla Fornillos.

Después de siete meses de guerra desfallece el impulso y la moral revolucionaria de los milicianos que son los verdaderos soldados del pueblo, los que desde el primer momento permanecieron en los campos de batalla bajo el rigor del frío y la lluvia, los que con su sangre roja y pura han regado los campos donde se han librado tantos combates, después de tantos sacrificios y tanta sangre derramada y cuando han caído miles de nuestros hermanos de lucha, que son los verdaderos hijos de la Revolución.

Después de todo esto vemos brotar el reformismo de las raíces ya llenas de escombros, lo que indigna y demoraliza a todo espíritu Revolucionario.

A todos los combatientes se les hiela la sangre al leer en las primeras páginas de la prensa y en grandes titulares, una consigna que dice: "El Ejército popular es el Ejército de la victoria."

En la manifestación del 28 podemos afirmar que figuraba una pancarta que decía: El que no quiera Ejército Popular es un Cobarde o un Fascista. Quienes son los cobardes? Quienes son los que durante siete meses han entregado su vida por la causa? Ha sido por milagro el Ejército Popular? Nosotros los combatientes somos los primeros que exigimos disciplina, mando único, pero puesto a la práctica por el Ejército Obrero y Revolucionario, controlado por compañeros que hayan sufrido las consecuencias de la guerra. Esto es lo que quieren los Combatientes y lo exige la Revolución.

Que lo tengan en cuenta los que de una manera falsa nos tratan de cobardes.

Ejército Revolucionario!! éste, sola-

mente éste, que es el alma de la Revolución y el sentimiento del Pueblo trabajador puede ganar la guerra y hacer la revolución Socialista.

JUAN MONER

Campamento Fornillos. 6-3-37.

3ª Bandera (Rosa Luxemburgo.)

campament fornillos

primer de març--neu

Blanc despertar el d'avui.

La magnífica plana d'Osca, apareix coverta de neu

Sembla talment, com si la Natura, en la seva evolució permanent, volgués esborrar de sobre seu l'ignominia d'ésser regada amb sang.

Al fons, a l'horitzó és perfila la silueta difusa de la Serra d'Alcubierre, blanca també tota ella de neu... Més aprop i en front nostre, Osca: nota discordant en aquest magnífic paisatge.

El campanar, guàrdia vigilant d'aquesta ciutat rebel, s'aixeca dominant sobre el poble.

L'equilibri de les seves parets, minva a cada moment, els esborrançs produïts per les bombes, són incomptables. La llei de gravetat, ha de vèncer, i la carcassa inmundada d'aquest edifici anirà a terra.

En conjunt, la ciutat és mostra com una taca que trenca la dolça monotonia del paisatge, la qual prompte desapareixerà sota la neu, per ésser trepitjada després per tot el pes del proletariat, en la seva marxa triunfal vers la LLIBERTAT.

La neu, desapareixerà, però sempre quedarà el record inolvidable de la sang vessada, com a mostra del feixisme que ha existit i que no pot tornar a existir.

Continua nevant.

De tant en tant, el só d'un dispar.

JOAQUIM FERRER.

3ª Bandera Maurin.

Obrer!

Tingues en compte una cosa:

El 19 de juliol va assenyalar

la fi de la societat burgesa.

alerta

Màlaga és de les poblacions que més revolució havia fet. I què en queda? Un munt de cadàvers, l'endogalament de tota la població i jornals de fam restablerts.

Les ratlles precedents formaven part d'un article publicat a la darrera plana de «la humanitat» del diumenge passat.

No recordo qui signava l'article. Es igual. El que sí recordo i per això vull fer-ho públic el mal efecte que em van produir aqueixes manifestacions.

Tots sabem que en la pèrdua de Màlaga hi han jugat factors que no s'han pogut determinar. Personalitats del Govern Central han parlat de responsabilitats. No és lògic, per tant, que es pretingui derivar la qüestió de responsabilitats vers els elements obrers que han sapigut complir, en tot moment, amb el seu deure. En el munt de cadàvers, n'hi trobaríem alguns.

Perquè aquest interès en crear una atmosfera veritablement asfixiant entorn de tot el que afecta a revolució?

Sabem perfectament que en alguns judicis, ultimament fallats, s'ha procurat d'una manera indecorosa canviar les paperetes. Els acusats es tornen acusadors.

S'ha escrit molt sobre els fets de Màlaga i temem que tot quedi damunt el paper.

Les ratlles que motiven les presents ho posen en evidència, Volguer carregar als avenços revolucionaris, la desfeta malaguenya seria quelcom inexplicable si no endevinessim entre ratlles

el desig d'anar embolicant la troca perquè, com sempre, les tan cacarejades responsabilitats, resultin un mot buit, ineffectiu.

Però cal estar alerta. Hi ha un interès premeditat no solament en frenar la revolució sinó en preparar el terreny per aprofitar la primera avinentesa per tal de perseguir implacablement a tots aquells obrers que des d'un principi varen ocupar el lloc que els hi corresponia.

No s'acontentarà mai el capitalisme en que solament es rectifiqui el que s'ha fet. Exigirà que es castigui sense pietat als que complint amb el seu deure varen saber situar-se d'acord amb la transcendència dels moments viscuts.

Els acusats es tornen acusadors. Es molt greu aquesta afirmació però, es real. No ho cal descuidar puix representa pel proletariat revolucionari qüestió de vida o mort.

Avui més que mai convé actuar amb valentia. No ens deixem acovardir.

Si convé sapiguem morir dignament. Que l'ofrena de les nostres vides sigui la contesta viril a la campanya provocativa que els elements oportunistes han desencadenat contra nostra.

M. S.

assemblea del front de joventuts revolucionaries

El dilluns a dos quarts de deu de la nit, tingué lloc al Teatre Municipal plé de gom a gom, la 2.ª Assemblea del Front de Joventuts Revolucionàries. En ella es va exposar al poble de Figueres la manca de seriositat i de responsabilitat del Consell Municipal, que prenent uns acords un dia, al cap de 72 hores els desautoritza amb la sola excepció de la nostra minoria. Com que el Front de Joventuts Revolucionàries entén que els acords presos pel Consistori son vàlids encara, farà el que cregui convenient per portar los a la pràctica.

Les conclusions preses per l'Assemblea que es celebrà el dissabte passat, foren ratificades en mig d'un gran entusiasme, i es donà un vot de confiança al Comitè Executiu del

Front de Joventuts Revolucionàries per tal de que ell obri com les circumstàncies exigeixin.

Es discutí després l'impost de guerra, i després de llargues deliberacions, i dels informes fets pels ponents del Front, s'acordà presentar al Consell Municipal una serie de mesures, que faran possible que aquest impost de guerra no s'apliqui -com es fa ara- sobre la petita burgesia i el proletariat, sinó sobre la gran burgesia, i sobre els elements facciosos. Entre les mesures aprovades i que seran portades al Consell perquè les discuteixin hi figuren les següents;

Incautació de les grans comptes corrents dels elements culpables de la guerra.

Municipalització de la vivenda.

Impost progressiu sobre els grans sous que encara existeixen a Figueres.

Municipalització dels Bars, Cafés i Restaurants.

Totes aquestes mesures, foren discutides per tot el poble i per tant entenem que el Consell Municipal haurà de pendre-les en consideració;

Referent a les primeres, entenem que tal com s'ha fet a Girona -per exemple- cal, pels mitjans que siguin, implantar-les.

Per això, el F. de J. R. Trobarà sempre a la Joventut Comunista Iberica al seu costat. P.M.

guerra al front i revolució a la reraguarda

En aquests moments, el punt àlgid de la lluita entre el proletariat i burgesia, entre socialisme i feixisme passa pel meridià de la Península Ibèrica. Del 1917 al 1923 passava per Rússia; del 1918 al 1922 per Itàlia; fins al gener del 1933 per Alemanya, el febrer del 1934 per Austria, l'any 1936 es troba a Espanya, El proletariat ibèric té de decidir sobre la seva sort. O règim socialista com a la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques o el feixisme com a Itàlia, Alemanya, Austria i Portugal.

L'acció del proletariat ibèric contra el feixisme i per una Unió de Repúbliques Socialistes d'Ibèria, està avui plantejada en dos fronts. En el front d'acció de guerra, on es troba la lluita encarnissada i reduïda a la destrucció física dels bàndols combatents i el front de la reraguarda on es posen els fonaments d'una nova organització social que després de guanyada la lluita al front de guerra acabi amb els germens, amb les contradiccions que fan possible la destrucció i mort en règim capitalista.

Simultàniament la guerra al front de batalla i la revolució a la reraguarda. A la destrucció física de's que combaten a favor del feixisme cal lligar-hi la destrucció de les bases econòmiques del sistema capitalista que són el sosteniment del feixisme

Sempre que la classe treballadora ha sabut lluitar amb audàcia i amb unitat revolucionària, ha triomfat

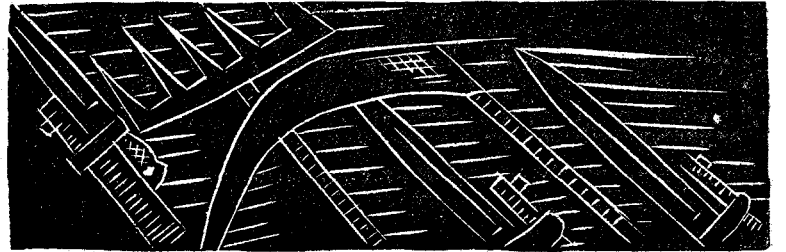
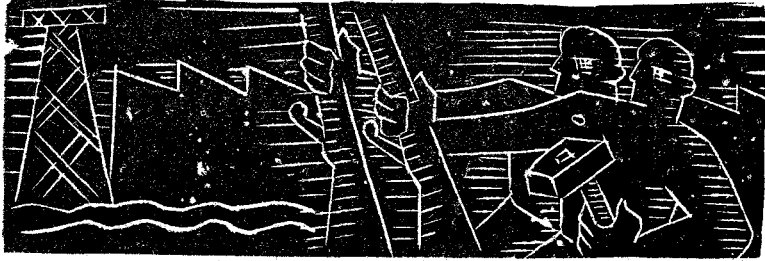
Però per a aconseguir aquest triomf calque la classe treballadora sàpiga apartar-se del reformisme traïdor, i agrupar-se sota la unió revolucionària de la classe treballadora.

A PAGES.

Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

avant..!

un altre pas enrera:
el cos únic de seguretat

per la victòria del proletariat

- 1.ª EXERCIT' OBRER, al servei de la revolució proletària.
- 2.ª INSTRUCCIÓ MILITAR obligatòria per a tots els treballadors del camp i de la ciutat.
- 3.ª INCORPORACIÓ dels elements burgesos a batallons de treball obligatori.
- 4.ª CONGRESSOS DE DELEGATS de fàbriques i tallers per a tractar de problemes de la guerra i de la revolució.
- 5.ª QUE EL FRONT ens digui la seva opinió. Congrés de combatents.
- 6.ª FORA EL PARLAMENT BURGÉS! Assemblea Constituent de delegats obrers i camperols.

p. o. u. m. - j. c. i.

